

„NIKDY SA NEŠTÍŤTE ŽIADNEJ ROBOTY, PRETOŽE KAŽDOU POMÔŽETE!“

Malé, ryšavé, pomotané a behá to kade - tade a to tak roztržito, akoby sa to chcelo roztrhnúť na štyri časti a rozutekať sa na všetky svetové strany. Viete, kto to je? Možno tušíte, ale nie je to úplne tak. Mne by, dúfam, že nie ako jedinému, napadla myš. Nie je to úplne pravda, ale tiež to nie je úplne „od vecí“. Táto myš dokáže jediná látku ponúknuť na obrovskom množstve slide-ov a papierov a „aby nám nebolo málo, je to tiež v učebnici na stranách 0 až 480“. Samozrejme, trochu preháňam. Ale iba trošička. Určite už mnohým bliklo, že sa jedná o našu pani profesorku Myšičkovú. Mnohí, čo ju poznajú, určite vedia, že moje slová nie sú ďaleko od pravdy a veľmi veľa ľudí

dost deptalo, však neskôr som si mnohé veci uvedomil. Prvý polrok sme strávili na praxi, okrem iných oddelení aj na geriatrickej, oddelení, ktoré je nechvalne známe a na ktorom nevládne veľmi príjemná atmosféra. Prešiel som si viacerými oddeleniami, kde som svojimi ľavými rukami prinášal radosť a sem tam aj „nutnú bolesť“ mnohým pacientom, ale na toto oddelenie som sa výnimočne ... netešil. Už pred tým, ako som prvýkrát okúsil silu tohto miesta, som počul legendy, že pri práci tam si človek nesad-

citlivého (ja viem, nezdá sa to) človeka dosadala smrť, ktorá sa tam zastavovala akoby na kávu a spolu s tou kávou si vždy zobrala jednu dušu ako bonus. Počas pár dní, ktoré som tam strávil spolu s mojimi spolužiakmi a pani profesorkou, som pochopil viac ako len pár vecí. Pred-

stavte si miesto, do ktorého keď prídete ráno o siedmej z pochmúrnej smogovitej hmly a rozdzabáňých chodníkov plných snehu každej špinavosti, z ktorých máte mokré celé topánky,

ktoré keď si konečne prezujete do suchých hygienicky nezávadných, ortopedických a zároveň zdravotníckych topánok, vás hneď zavolá vykonávať svoje poslanie. Mnohí si to predstaviť vedia, pretože tam boli a mnohí si to predstaviť ešte len budú môcť. Mnoho práce s nevládnymi a mnohokrát úplne imobilnými ľuďmi v zúboženom stave, s čiastočne mobilnými a chorými, dušou večne mladými, no, bohužiaľ, telom už starými. Od rána v pohybe. Toaleta, raňajky, lieky, hygiena, polohovanie, prevážo-

**Ďakujeme Vám,
pani profesorka!**

doslova hnevá takéto množstvo učiva. Prvé dva roky štúdia na tejto škole ma to, úprimne, tiež

ne. Mne ako človeku, čo neposedí, to nerobilo najmenší problém. Najviac však na mňa ako na dost